

РЕШЕНИЕ

№ 1731

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 15.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2228** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на У. Ю., гражданин на А., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат Т. И., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу заповед № 5364з-326/18.02.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци“. Оспорената заповед е наложена, във връзка със заповед № 5364з-325/18.02.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход А.“. В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. В същата само съвсем бланкетно е посочено, че спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“. и че по отношение на него съществува опасност да се укрие. Сочи се, че на чужденеца не е дадена възможност да участва в административното производство по издаването на оспорения акт и да представи доказателства за налагане на по-лека обезпечителна мярка. Твърди се, че в момента не съществува реална възможност за връщане в страната по произход на чужденеца, поради което и задържането му в СДВНЧ е необосновано. Цитирана е практика на Съда на Европейския Съюз, според която

държавите-членки трябва да извършват процеса на извеждане, прилагайки възможно най-леките принудителни мерки. Твърди се, че наложената мярка по същество представлява нарушение на правото на всеки човек на свободно придвижване, което е защитено от Хартата за основните права в ЕС и Европейската конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юриконсулт П. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 5364р-3459 от 18.02.2022 г., (л. 17-18), изготвено от началник на отдел в дирекция „Миграция“ – МВР до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, У. Ю. е бил осъден за извършено престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 3 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на две години и шест месеца. Същият е постъпил в затвора в [населено място] на 23.06.2020 г. В Дирекция „Миграция“ – МВР е постъпило писмо от началника на затвора в [населено място], видно, от което чужденецът ще бъде освободен на 18.02.2022 г.

Чуждестранният гражданин не е влязъл на територията на страната по законоустановения ред и не разполага с финансови средства, поради което не може да внесе парична гаранция като обезпечителна мярка.

Същият няма регистриран адрес, където ще пребивава и за него не е представена декларация от български гражданин, който би могъл да му осигури подслон и издръжка. Чужденецът не притежава валидни документи за самоличност.

Видно от удостоверение № 321/2022 г., издадено от Министерство на Правосъдието, У. Ю., [дата на раждане] е бил осъден по НОХД № 7555/2020 г. на СРС за извършено престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 3 от НК и му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на две години и шест месеца.

Със заповед № 5364з-325/18.02.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход.

В предложението е направено предложение за налагане на ПАМ – принудително настаняване в СДВНЧ, поради опасност лицето да се укрие и да осуети извеждането си от страната.

Вземайки предвид описаните по-горе обстоятелства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 18.02.2022 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд – [населено място] на 02.03.2022 г. (вх. № 8062), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а именно, че на У. Ю., гражданин на А. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на документи за самоличност, липса на постоянен адрес, осъждането му с влязла в сила присъда за извършено престъпление от общ характер и обстоятелството, че е влязъл на територията на страната не по законовия ред.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че У. Ю. не притежава валидни документи за самоличност, не е влязъл в страната по законовия ред и няма заявен адрес на пребиваване, на който да бъде намерен.

Не е спорно също, че У. Ю., [дата на раждане] е бил осъден по НОХД № 7555/2020 г. на СРС за извършено престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 3 от НК и му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на две години и шест месеца. Престъплението, за което той е бил осъден е изнасилване, извършено от две или повече лица. Същото е тежко, умишлено и за него е предвидено наказание лишаване от свобода от три до петнадесет години. Единствено факта, че към момента на извършване на престъплението У. Ю. е мотивирало СРС да наложи наказание под установения в закона минимум. Според съда, това обстоятелство е достатъчно да се направи обосновано предположение, че чужденецът е с висока степен на обществена опасност и може наистина да се укрие и да осуети извеждането си от страната.

Няма съмнение, че обстановката в Република А. в момента е променена, с оглед установяване на режима на талибаните в тази страна през лятото на 2021 г. Това затруднява извеждането на незаконно пребиваващи чужденци на територията на Република България. От друга страна е общоизвестно, че новото правителство в А. се стреми да получи международно признание и че обстановката в там постепенно се нормализира, като икономиката започва бавно да функционира отново. Тези обстоятелства и факта, че към момента общата продължителност на задържането на У. Ю. далеч не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане на чужденеца в СДВНЧ, сочат наличието предпоставките за задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ. Изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал.

1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“ не може да бъде осъществено поради липса на документ за пътуване. При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата.

Съдът не намира за основателно направено в жалбата оплакване за липса на мотиви в обжалвания акт. В оспорената заповед са посочени ясно законовите норми и фактическите основания за издаването ѝ – спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и по отношение на същият съществува опасност от укриване. Макар и кратки, тези мотиви очертават законовия статут на издадения административен акт.

По отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното. По преписката няма данни оспорващият, да е уведомен за започналото административно производство. Неуведомяването на заинтересованите страни по предвидения от закона ред, нарушава тяхното право, да подадат възражения и да направят искания по предвидения в закона ред. Според, настоящия състав, в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноски, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива в писмени бележки, без да представи списък с разноски. По силата на чл. 80 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция, т.е. в случая, съдът не дължи присъждане на разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. Ю., гражданин на А., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат Т. И., с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу заповед № 5364з-326/18.02.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

